

When my body loses its shape

Dolenčić, Marta

Undergraduate thesis / Završni rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:315723>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-02-25**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Marta Dolenčić

When my body loses its shape

Završni rad na preddiplomskom studiju Grafika

Akademija likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu

2022./2023.

When my body loses its shape ili *Kada moje tijelo izgubi oblik* je Artist book nastao tijekom razmjene u na Kraljevskoj akademiji likovnih umjetnosti u Antwerpenu. Knjiga je tiskana u ediciji od 5 (papir, Canson 240gsm) tehnikom sitotiska, a sadrži i slijepi tisak na koricama s otvorenom kralježnicom i Pop-up mehanizme koji cijelom djelu daju pokret i trodimenzionalni efekt.

Cijeli život patim od fobije. *Trypanophobia* se navodi kao ekstremni iracionalni strah od bilo kakvih medicinskih postupaka, probadanja kože iglom i slično. U mom slučaju prisutna je i *hematofobija* (strah od krvi) te generalni paranoični strah od unutrašnjosti ljudskog tijela, organa, stanica itd. Često bi me prošla jeza koja bi čak i znala preći u napade panike kada bih se samo sjetila da posjedujem tijelo koje je sastavljeno od krvi, mesa, organskih sustava, stanica, molekula... Nedugo nakon mog dolaska na studentsku razmjenu, sudjelovala sam u događaju *Drawing marathon* gdje smo imali priliku promatrati i crtati tijekom u javnog seciranja (Seciranje psa i ljudske ruke). Nikada nisam vidjela niti osjetila ništa fascinantiije te nisam mogla pomaknuti pogled sa stola za kojim je doktor uz pomoć skalpela i kliješta pokazivao moje najveće strahove. Pred kraj seanse mi je pozlilo i uhvatila me panika pa sam morala otići. Idućih dana nisam mogla prestati razmišljati o tim prizorima, gledala sam u crteže koje sam nacrtala tijekom seciranja u bilježnici i nakon dugo vremena osjetila snažan poriv da nešto moram prikazati.

Panika u meni počela se pretvarati u fascinaciju. Provodila sam vrijeme gledajući u anatomske ilustracije, slike operacija, organa, mikroskopske slike stanica tumora, bolesti i različitih mutacija koje se mogu dogoditi unutar ljudskog tijela. Našla sam veliku ljepotu istražujući mikro svijet koji nas prožima, nalik na apstraktnu umjetnost. Razvila sam veoma kompliciranu magnetsku vezu s tim prizorima. Kombinacija straha i uzbuđenja navele su me da krenem crtati i da pokušam prikazati ono što vidim kada zatvorim oči.

Ovu knjigu smatram anatomskim priručnikom koji je izašao iz moje mašte te moja viđenja same sebe. U vrtlogu tih razmišljanja počinjem manje shvaćati sebe kao sebe i gubim se u amorfnu masu stanica, tkiva i organa. Moje tijelo prestaje biti ljudsko i počinje dobivati oblik mog straha. Osjećaje izgubljenosti u dvadesetim godinama kombinirane sa strahom od vlastite tjelesnosti prikazujem kao topljenje i dezintegraciju na sastavne ćelije mog tijela i postojanja kao takvog. U meni je oduvijek bio prisutan osjećaj da ne pripadam u svoje tijelo. Da budem točnija, ne pripadam u niti jedno tijelo. Odbijam prihvatiti da je moj duh koji (valjda) stanuje u mojoj glavi ikako povezan s nečim zemaljskim što radi na pogon kisika, krvi i ima noge koje stoje na zemlji. Puno mi je lakše identificirati samu sebe kroz amorfne mase te bih zato mnoge od crteža unutar knjige nazvala i autoportretima.

Crtanjem svih tih osjećaja stavljam cijeli taj svijet paranoične mašte u stvarnost te apstrahiranjem svoje ličnosti počinjem samu sebe lakše razumjeti. Izbacivanjem frustracije imanja tijela, moje tijelo postaje manje strašno. Ne mogu reći da sam radeći na ovoj knjizi riješila fobiju, ali mogu reći da je počinjem malo bolje razumjeti.

